

**R. P. Vincentii Brvni, Societatis Iesv, Meditationes, De
Præcipvis Mysteriis Vitæ & Passionis D. N. Iesv Christi**

Cum Veteris Testamenti Figuris, & Prophetijs, varijsque Documentis ex
quoque Euangelio depromptis, Nunc ex Italico in Latinum translata

Meditationes in Passionem Et Resvrrrectionem D. N. Iesv Christi

Bruno, Vincenzo

Coloniae Agr., 1599

VD16 ZV 2606

Meditatio 56. Quomodo Christus apparuerit duobus Discipulis cuntibus in
Emaus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59870](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59870)

MEDITATIO

QUINQVAGESIMASEXTA.

QUOMODO DOMINVS
*apparuerit discipulis eunti-
 bus in Emaus.*

EVANGELIVM.

ECCE duo ex illis ibāt *Luc. 24.*
 ipsa die in castellum,
 quod erat in spatio
 stadiorum sexaginta
 ab Hierusalem, no-
 mine Emaus: & ipsi loquebantur ad
 inuicem de his omnibus quæ acci-
 derant. Et factum est dum fabula-
 rentur, & secum quærerent, & ipse
 Iesus appropinquans ibat cum illis;
 oculi autem eorum tenebantur, ne
 eum agnoscerent. Et ait ad illos: Qui
 sunt hi sermones quos confertis ad
 inuicem, ambulantes, & estis tristes?

V 5 Et

Et respondens vnus, cui nomen Cleophas, dixit illi: Tu solus peregrinus es in Ierusalem, & non cognouisti quæ facta sunt in illa, his diebus? Quibus ille dixit, quæ? & dixerunt: De Iesu Nazareno, qui fuit vir Propheta, potens in opere & sermone coram Deo & omni populo: & quomodo eum tradiderunt summi Sacerdotes, & Principes nostri in damnationem mortis, & crucifixerunt eum. Nos autem sperabamus, quia ipse esset redempturus Israel, & nunc super hæc omnia, tertia dies est hodie, quod hæc facta sunt. Sed & mulieres quædam ex nostris terruerunt nos, quæ ante lucem fuerunt ad monumentum & non inuento corpore eius, venerunt, dicentes se etiam visionem Angelorum vidisse, qui dicunt eum viuere. Et ipse dixit ad eos: O stulti & tardi corde ad credendum in omnibus quæ locuti sunt Prophetae! Nōne hæc oportuit pati Christum, & ita intrare in gloriam suam? Et incipiens à Moysè & omnibus Prophetis

phetis interpretabatur illis in omnibus scripturis quæ de ipso erant, & appropinquauerunt castello quò ibant, & ipse finxit se longius ire, at illi cogebant eum dicentes: Mane nobiscum Domine, quoniam aduesperascit, & inclinata est iã dies. Et intrauit cum illis. Et factum est, dum recumberet cum illis, accepit panẽ & benedixit ac fregit, & porrigebat illis. Et aperti sunt oculi eorum, & cognouerunt eum, & ipse euauit ex oculis illorum, & dixerunt adinuicem: Nonne cor nostrũ ardens erat in nobis, dum loqueretur in via, & aperiret nobis scripturas? Et surgentes eadẽ hora regressi sunt in Hierusalem.

FIGVRAE.

IVNIOR Tobias ibat peregrẽ co- Tobias 12.
 mitatus Angelo Raphaele, quem nõ
 cognoscebat, tandem cum Angelus ipsi
 & suis dedisset multa bona documen-
 ta, disparuit ex oculis eorum.

Jonathæ filio Regis Saul, postquam 3. Reg. 14.
 V 6 gustas-

*gustasset de fauo mellis, fuerunt oculi
illuminati.*

PROPHETIÆ.

Ezech. 34. **D**ISPERSÆ sunt oues mea, eo quod
non esset pastor.

Ibidem. *Visitabo oues meas, & liberabo eas de
omnibus locis, in quibus dispersa fuerant
in die nubis & caliginis.*

Iob. 4. *Vacillantes confirmauerunt sermones
tui, & genua tremencia confortasti.*

CONSIDERATIONES.

1. Punctū. **C**ONSIDERA quomodo isti duo
discipuli iuerint instar ouium erran-
tium, dolentes, afflicti, & dubij in fide;
& hoc non est mirum, postquam eun-
tes è Ierusalem, id est, visione pacis, erant
spoliati pace animæ suæ. Vnde volebant
se consolari mutuo colloquio; sed illo-
rum dolor plus augebatur, quærebant,
qui illis daret consilium aliquod, & ro-
boraret, & non inueniebant. Ex altera
parte vide benignissimum Iesum, quo-
modo motus pietate, erga suos carissi-
mos discipulos, venerit sensim instar bo-
ni pastoris post illos, vt reduceret ad ou-
ile, & adhuc longius & illis absens, in-
ceperit instat orientis solis immittere
suos.

suos radios in illorum corda, quando-
quidem aliud nihil mouebat hos disci-
pulos loqui de Iesu, quàm amor & de-
siderium Iesu. Vnde etiam antequam
illis appropinquaret, iam tenebāt illum
in corde suo, iam Iesus per caritatē sta-
bat in medio illorum. O quoties dum
sumus oppressi tentatione, & tribulatio-
ne, nec inuenientes in nobis, nec foris a-
liquam consolationem & propterea no-
bis videmur longe à Christo remoti,
quasi nec ipsi sit curæ de nobis, nec nos
amet; & tamen non perspicimus, quod
instar solliciti patris, sequatur nos pede-
tentim numerando nostros passus, &
considerando minutissimos labores,
quos pro ipsius amore perferimus, vt
pro illis postea det nobis tot coronas, &
duplicatum præmium in cælo.

Iesus appropinquans ibat cum illis.
Propter quatuor causas associauit se his
duobus discipulis. Prima Quia erant af-
flicti, & de Domino scriptum est, quod *Psal. 90.*
sit cum illis, qui tribulato sunt corde. Se-
cunda, Quia loquebantur de ipso; dix-
erat autem quod vbi fuerint duo vel tres
congregati in nomine suo, sit futurus in *Matth. 18.*
medio eorum. Tertia, Vt reduceret il-
los tanquã oues errantes, ad ouile suũ,
nempe Ecclesiam. Quarta, Vt demon-
straret

Psalm. 9.

straret se esse verum & fidelem amicū qui non desit in tempore necessitatis; sicut de illo scriptum est. Quod sit refugiū pauperi, & adiutor in tribulationib⁹. Amicus profectò fidelis, amicus verus, amicus dulcis, qui non solum succurrit & consolatur amicos, verum etiam inimicos. O quoties suavissime Domine, interim dum abcederem longè à te, interim dum peccarem & offenderem tuā bonitatē, ibas cōtinuò iuxta me, velut bonus amicus, ex vna parte blandè me exhortans, ex altera adiuuans, iam auferendo occasiones, iam timore retrahendo à malo, iam amore inuitando ad bonum, donec tandem rupta duritia cordis mei, me traxisti ad te, dulcissimis funiculis caritatis tuæ. Beati illi cum quibus ambulat Iesus, cum quibus proficitur veritas & vita. Nā ambulantes cū luce, nunquā poterunt errare aut perire.

Qui sunt sermones isti, dicit Dominus, quos confertis ad inuicem; O dulcis Iesu, forsitan ignoras, de qua re colloquerentur hi discipuli, & causam cur incederent ad eò tristes? Forsitan expectas, vt respondeant tibi, se loqui de te, & tristari tuā causa; si tu non prius te illis manifestes, eosque tua desiderata præsentia consoleras? Quod si tibi mius sit
pro-

propositum, cur ergo benigne Iesu, ista interrogatione tua, addis tristitiam mœrori illorum; urgendo illos ut dicant id, quod nec dicere possunt, nec sine magno suo dolore recordari? Sed in hoc Dominus fecit instar experientis medici, qui prius ex infimo vult cognoscere morbum & morbi causam, ut ipsi deinceps possit facere aptam & convenientem medicinam. Voluit Christus hac interrogatione dare occasionem discipulis, ut manifestarent suam spiritualem infirmitatem, quæ non erat alia, quàm ignorantia scripturarum, & defectus fidei. Et præterea etiam ut quâto plus cresceret dolor ex cõmemoratione causæ sui mœroris, tãto maiori deinde repleretur gaudio & cõsolatione, ipso cognito. *O stulti & tardi corde ad credendũ.* Hæc reprehensio amabilis Magistri, non præcedebat ex indignatione, sed ex magno amore, non volebat duris his verbis pudore afficere dolentes discipulos, sed ut intrarent in seipsos, & cognoscendo suum errorem, & infidelitatem, essent dein magis dispositi ad intelligendam veritatẽ, & doctrinam, quæ illis erat traditurus. Stulti profectò erant Iudæi credentes, quod sine passione & sanguine essent redimendi à Christo; præsertim cū

lex

lex tot sacrificijs nihil aliud indicauerit, nec Prophetæ aliud prædicauerint, quã mortem Saluatoris; Sed magis stulti sunt illi, qui videntes quod fuerit necessarium, Christum intrare per portã angustã & tribulationis in gloriam suam, existimant quod possint eam adipisci sine tribulatione. Ingens esset stultitia seruo, qui nollet ingredi per viam, qua incedit Dominus suus. Hereditas solet deuolui ad hæredes cum suis oneribus, & grauaminibus: ita etiam hæreditati gloriæ cęlestis est annexum hoc onus, videlicet pati. Cum hoc onere eam primò habuit Christus, & ideo fuit necessariũ vt pateretur. Cum eò habuerunt pariter Apostoli, quibus prædixit Dominus, quod in hoc mundo essent passuri persecutiones, &c. Et cum eo habuerunt omnes fideles, de quibus ait Apostolus:

Ioan. 10.

2. Tim. 3.

Omnes qui piè volunt viuere in Christo, persecutiones patiuntur. Illi ergo qui absque tribulatione volunt consequi beatitudinem, videtur sibi digniores Christo, sanctiores Apostolis, & meliores omnibus alijs fidelibus.

Et ordien^{do} à Moyse & Prophetis interpretabatur illis scripturas. Considera cū quanto amore, Magister magistrorũ iuerit inter duos illos discipulos, decla-

DE RESURRECT. DOM. 461

rans illis scripturas, & simul donans illis
internum lumen, quo possent intelli-
gere. O S. discipuli, si cognouissetis eum,
qui ambulabat & loquebatur vobiscū,
qui nec erat Propheta, nec Angelus, nec
purus homo, sed verbum illud quod lo-
quitur per Prophetas, Dominus Ange-
lorum, & ipse Deus, quomodo præ ni-
mio stupore & dulcedine fuissent lique-
facta vestra corda? O quot sancti Reges
& Prophetæ desiderarunt videre & au-
dire ea, quæ vos iam audistis & vidistis,
& non fuerunt digni. *Beati serui tui*, di-
cebat Regina Saba ad Salomonem, *qui 3. Reg. 10.*
stant in conspectu tuo, & audiunt sapien-
tiam tuam; sed multo magis beati vos,
ô sancti discipuli, qui meruistis habere
Magistrum, non quempiam ex mundi
sapiensibus, sed ipsam sapientiam in-
creatam. O quàm felix fuisset anima
mea, si potuisset audire dulce illud col-
loquium, si vidisset flammam accensas,
quæ exhibant de ore Domini, & corda
quæ in pectoribus istorum discipulo-
rum ardebant amore!

Et finxit se longius ire. Quid hoc sibi
vult, ô benedicte Iesu? Quando isti tui
discipuli tibi exhibebant exiguum amo-
rem remoti à te, contempsisti te adeò desi-
derare esse cum illis, & iam, cum ipsi toti
ardent.

ardent tuo amore, & desiderant vt man-
neas pro consolatione illorum, tu vis vl-
teri⁹ ire, & separari ab ipsis; Certè nō vo-
lebat nec poterat benignissimus Domi-
nus deserere illos; imò plus desiderabat
manere cum ipsis quàm illimet pete-
rent: non ergo ipsius simulatio erat mē-
dacium. Nam cum esset Magister veri-
tatis, nullo modo poterat vti falsitate,
sed talē se demonstrabat illis foris, qua-
lem ipsi interiorius in corde suo ipsum esse
credebant. Nam quia existimant esse
peregrinum, qui aliò proficisceretur,
Dominus ostendit, se velle ulterius pro-
ficisci. Quare hæc ipsius fictio non erat
duplicitas aut falsitas, sed vmbra & fi-
gura veritatis. Ex altera parte ostendit
Dominus, se velle eos deserere, vt plus
accenderet illorum desiderium, & ad pro-
bādum eorum amorem, quia opera ex-
terna, amoris interni sunt indicia. Fin-
xit, vt illum inuitarent, vt illum vrge-
rent, & darent hospitium, vt per hanc
caritatem mererentur ab ipso illumina-
ri & consolationem accipere. Ardebat
cor istorum duorum discipulorū dum
Dominus ipsis loqueretur in via, sed
ignis iste erat occultus, & inclusus in il-
lorum pectoribus. Dominus autem sua
fictione voluit suffiāre ignem, vn-
de orta

DE RESVRRECT. DOM. 463

de orta est maxima flamma, quæ non solum ardebat interius, sed etiam ostendit se exterius suo incendio, quia non tantum rogabant, sed etiam cogebant, vt maneret cum ipsis.

Sed quis est iste, ô potentissime Domine, qui te potest vrgerè & cogere, cum tu sis ille, cuius voluntati, scri- *Rom. 9.*
ptum est, nullus potest resistere? Certè nullo modo isti discipuli potuerunt te cogere ad manendum, sed tua pietas, & tuus amor singularis fuit, qui tibi intulit hanc violentiam: Hic amor te traxit è cælo in terram, ille te duxit ad crucem, & mortem. Ille tandem te cogit, vt sis ita prodigus in danda tua gratia, tua gloria, & dando te ipso ijs, qui te diligunt. Amor te coegit manere, quando hi discipuli dicebant: *Mane nobiscum Domine*, quia tantus est amor tuus erga homines, vt sint delitiæ tuæ esse cum filijs hominum. Secundo pietas te stringebat, quando dicebant, quia aduersperascit, iam nobis deficit lux, & sine te erimus in tenebris. Vnde non poteris sufferre, vt tui cari discipuli ambularent errantes in tenebris ignorantie & infidelitatis. Tibi, qui es vera lux, qua *Ioan. 1.*
illuminat omnem hominem venientem in hunc mundum,

mundum, placuit manere cum ipsis, & manifestare te illis.

COLLOQVIVM.

ROGA Christum D. N. vt propter ^{istum} amorem quo voluit illuminare & consolari istos discipulos, dignetur illustrare cor tuum, vt cognoscens in quātis sis tenebris, & quā tibi sit necessaria pro salute animę tuę, ipsius pręsentia, scias ad exemplar horum discipulorum, illum sancta quadam violentia, retinere in anima tua, vt refectus ipsius sanctis manibus pane vitę, in virtute huius cibi possis recedere à vijs seculi, & ascendere ad montem cęlestis Hierusalem.

DOCUMENTA.

1. **I**STI duo discipuli priuati Domino, discesserūt Hierosolyma, que interpretatur visio pacis, & toti dubij & mestri descenderunt in Emaus, quod interpretatur populus abiectus. Va illi anima, qua sua culpa perdit Christum, & priuatur ipsius gratia, quia subito perdit interiorem pacem, & tota plena tenebris & inquietudine, ex anima electa, fit reproba & abiecta.

2. Non legitur in scriptura, quod Dominus apparuit Matri suę, sed solum illi
que

qui adhuc erāt imperfecti, & dubij in fide, quales fuerūt Apostoli, & particulariter Petrus, Thomas, Magdalena, & illi duo discipuli; ut daret exemplum prelati & pastoribus animarum, qui debent peculiariter vigilare & attendere istis ovi- bus, qua magis sunt exposita periculo perditionis & infernali lupo, unde has peculiari sollicitudine debent visitare, adiuuare, & consolari.

3. Christus vniuersorum Dominus, non dedignatur ambulare in habitu peregrini, ut inueniat & consoletur hos discipulos, etiamsi essent inferiores, & minores reliquis, ut pudorem nobis incutiat, qui erubescimus agere cum personis humilibus & abiectis, sed volumus videri agere cum honoratis.

4. Quando praoccupamur ab aliqua tristitia & spiritali tadio, aut animo perplexi sumus spiritaliter, optimum remedium est, loqui, aut legere, aut cogitare aliquid de Deo, instar illorū discipulorum, qui cum essent dolentes, & dubij ob mortem Christi, loquendo de ipso, sunt illuminati, & receperunt consolationem.

5. Isti duo discipuli, etiamsi essent adhuc carnales, & vacillarent in fide, nihilominus cū de Christo loquerentur, meruerūt illū habere socium. Ad deū res bona & utilis est,

est, cogitare & loqui de Deo, ut etiam si sumus imperfecti, non dedignetur venire & stare in medio nostri, secundum promissionem factam: ubicunque fuerint duo, vel tres congregati in nomine suo, se in medio eorum futurum.

6. Si fuit necessarium Christum pati, & per portam angustam passionis intrare in gloriam suam, quomodo cogitamus nos intraturos, onustos peccatis, si in hoc mundo nihil volumus pati? Stulti igitur sunt illi, qui absque tribulatione & multa patientia putant se intraturos gloriam alienam cum Christus sine passione nequiverit intrare in propriam.

7. Appropinquantes Castello ad quod ibant, sinxit Christus se logos ire, & velle deserere discipulos. Aliquando Dominus fingit, quando sumus oppressi aliqua tribulatione aut tentatione, quasi se à nobis subducatur & deserat, non quod verè velit nos deserere sed ut probet nostram constantiam, & ut plus accendat in nobis desiderium, ut videlicet ad imitationem istorum discipulorum, nostris precibus ipsum cogamus ad prestandum nobis auxilium & consolationem.

8. Discipuli cogeabant Dominum, quem existimabant peregrinum, ut maneret & coenaret cum illis: Ita nobis non est expectandum,

Et ad id, donec rogemur à pauperibus & peregrinis, sed debemus illos orare & cogere, ut recipiant à nobis caritatem, quia maius beneficium recipit, qui facit opus caritatis, quàm is cui impenditur.

9. Discipuli interea dum audirent Dominum explicantem Scripturas, non fuerunt illuminati, sed quàm primum fecerunt illum discumbere, & dederunt illi cenam aperti sunt ipsis oculi, & eum cognouerunt: Quia non illi qui audiunt legem, sed qui opere exequuntur, iustificantur, & multo maiorem Dei cognitionem assequimur in exercitio operum caritatis, quàm multa auscultatione, lectione, aut disputatione diuinarum scripturarum.

10. Christus non solum vult desiderari & rogari à nobis, sed cogi; non existimemus nos unquam consecuturos aliquam virtutem aut perfectionem solum desiderando aut petendo illam à Deo, si non coniungamus etiam coactionem, pugnando viriliter contra difficultates, qua occurrunt, quia scriptum est, quod regnum Dei vim patitur, & quod violenti illud rapiant.

11. Christus etiam si secundum carnem ascendisset ad altiore & gloriosum statum, retinuit tamen primam humilitatem, & mansuetudinem, non dedignans agere
& instruere

*Et instruere istos duos discipulos, et si alijs
essent inferiores: Ita illi qui euehantur ad
dignitates, & statum altum, non debent
dedignari agere cum pauperibus & hu-
milibus in ipsorum necessitatibus. Simili-
ter concionatores non debent intermitte-
re, quin instruant sua doctrina auditores,
et si sint pauci, & vilis conditionis.*

MEDITATIO
QUINQUAGESIMA
SEPTIMA.

QUOMODO DOMINVS AP-
paruerit omnibus discipulis
simul congre-
gatis.

EVANGELIUM.

*Luc. 24.
Ioan. 20.*

VM serò esset die illo
vna sabbathorum, &
fores esset clausæ, vbi
erant discipuli con-
gregati propter metum
Iudæorum, venit Iesus, & stetit in
medio